

«Nagyméltóságú Miniszter Úr! Alulírott ifjabb nemes Fehrenburg Imre mély tisztelettel kérem, hogy nevemet édesanyám családi nevére, Bogárdyra változtathassam . . .».

Leengedtem kezemben az írást. Most egyszerre megjelent előttem Kisimre arca, ott a kávéházban, amint azt mondta nagyon egyszerűen: Én anyám mellett maradok.

A szó, anyám, e pillanatban megnőtt és más értelmet kapott. Nemcsak azt a szívenütött asszonyt jelentette, aki a díványon feküdt, félig a borszinű angol pléddel letakarva, mosolyában egy kis fájdalmas erőfeszítéssel. Valami mást is jelentett most ez a pár szó, hogy «anyám mellett maradok». A fiú arcára írva, ebbe az ifjú arcba és ebbe az ifjú életbe vésve az emberi sors szinte látható jegyét jelentette. A titkos jegyet, amelyet az ég küld. Az ég és a fellegek, mikor először tükröződnek az újszülött tekintetében. Ez a szó: anyám, a földet jelentette, amelynek szűk határa életet adott.

EGY PERCNYI FÉNYT

*Kis, vézna pont — két végtelen
vonal közt: ez az életem;*

*egy sóhajlás, egy gondolat,
mely szétfoszlik egy domb alatt.*

*Lobbanó, sápadt gyujaláng,
mely míg a fácskán végigráng,*

*egy pillanatig beragyog
pár kusza arcot, alakot.*

*Egy percnyi fény — ó, istenem! —
s utána éj, vak, végtelen . . .*

Hát érdemes sírni ezen?